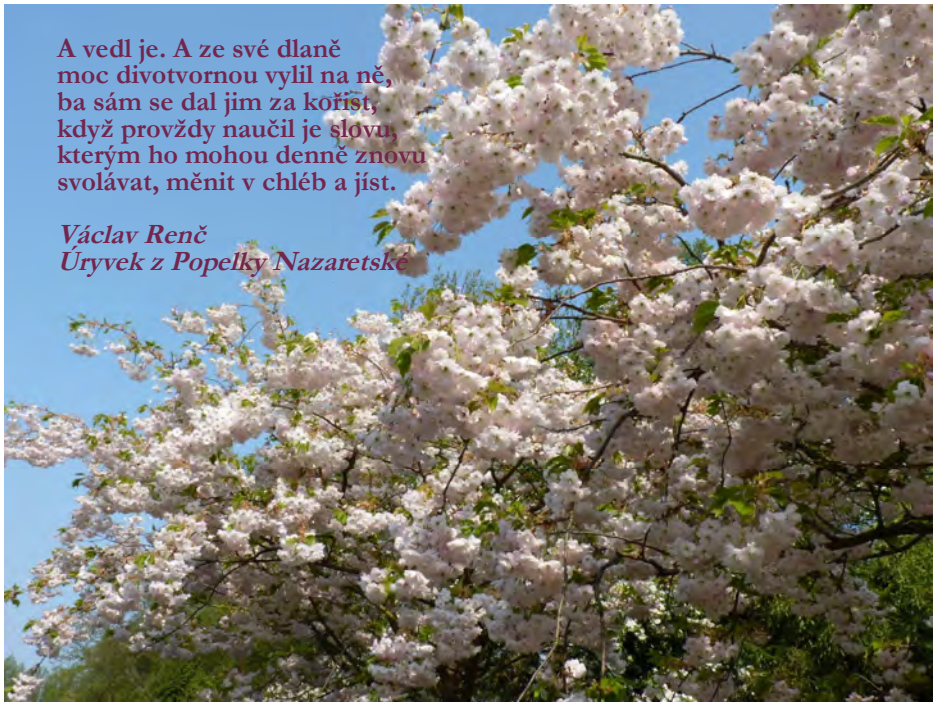

Jsme tu pro Boha a pro Vás! Nebojte se nás navštívit.

Římskokatolická farnost děkanství Polička

náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička

www.farnostpolicka.cz, farar@farnostpolicka.cz

kancelář: +420 461 725 172, kněz: +420 608 719 872

IČO: 49324675, č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou asi 5 Kč.
Další číslo vyjde 2. května 2021, uzávěrka je 23. dubna 2021.
Příspěvky zasílejte na: evaskalnikova@yahoo.com
Fotografie v tomto čísle:
Daniela Ryšavá, Vojtěch Klimeš, Mirek Andrle, Eva Skalníková, P. Tomáš Enderle
Korektury: Marie Hamanová
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle
Redaktorka: Eva Skalníková

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

DUBEN 2021

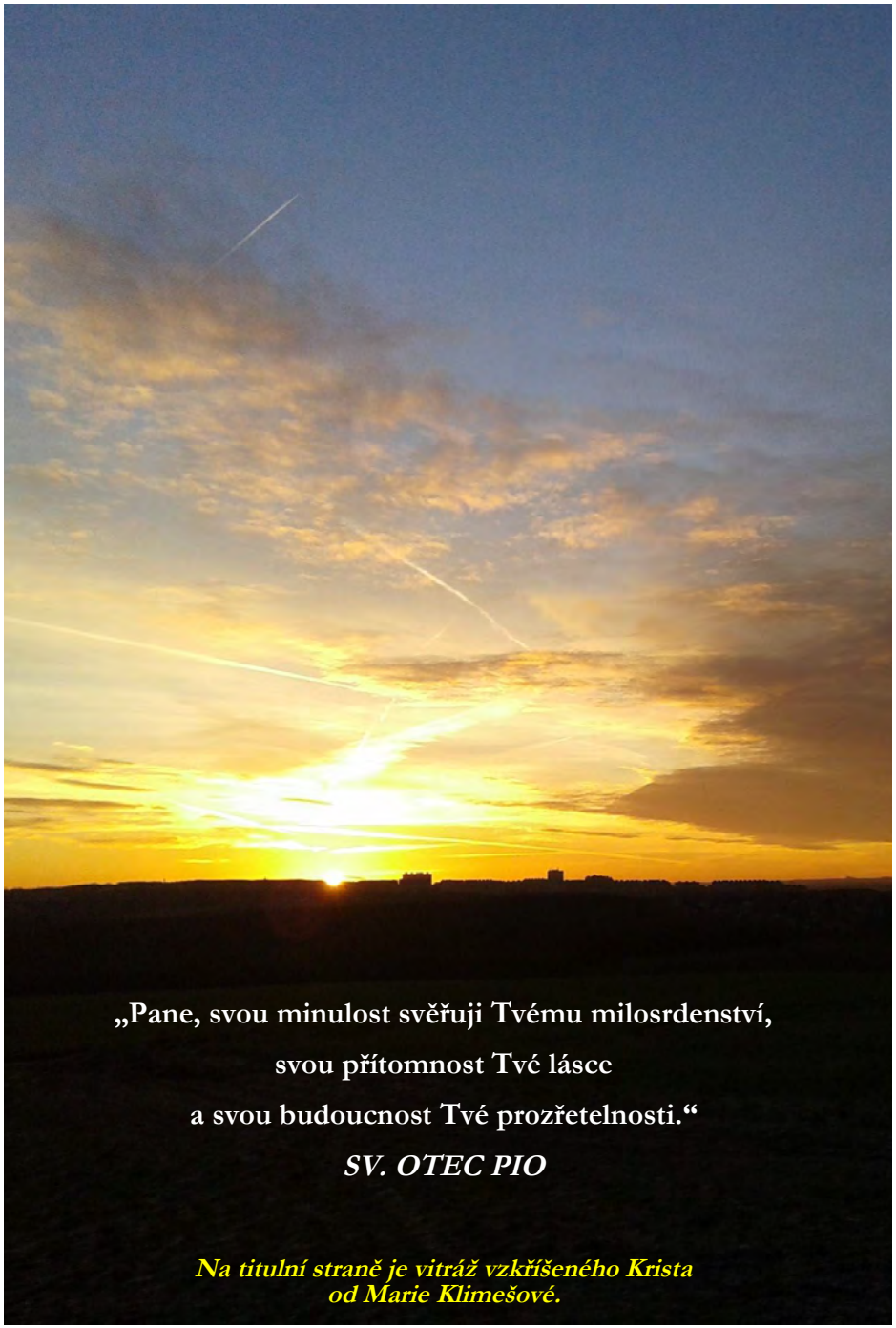

5 ZPRÁV,

které by Vám neměly uniknout

9. března… nám kostele sv. Jakuba horolezec vyměnil několik nefunkčních světel a všechny je správně nastavil. Doufáme, že teď už vidíte v lodi pěkně i na malá písmenka.

11. března… byl ten pravý okamžik, kdy se pan farář rozhodl odstranit vánoční stromeček z chodby fary, a to s nadějí, že toto nepatřičné prodloužení vánoční doby nedělalo farníkům více pohoršení než jemu potěšení. Poněvadž mu vážně dělal hodně radosti…

17. března… zaměstnanci Pastiglie převezli restaurované rámy obrazů křížové cesty a začali je kompletovat s obrazy v kostele sv. Jakuba. Okukující farníci se povětšinou divili tomu, jak krásné barvy z obrazů vystupují.

18. března… se poprvé sešlo v Charitním domě číslo IV šest mudrlantů, aby se zamysleli nad tím, jak do tohoto opravovaného objektu zakomponovat alespoň malinkou kapli, která by pracovníkům i zaměstnancům připomínala, že jejich opravdový domov je v nebi.

22. března… si přišel pan zámečník oměřit zámky na faře, aby připravil cenovou nabídku nového zámkového systému, který zvýší bezpečnost při zachování či rozšíření přístupnosti fary pro farníky.

Slovo kněze

na úvod

Vážení farníci a čtenáři Farního posla,

když jsem se řady farníků v těchto dnech ptal, jak moc jim koronakrize leze na mozek na škále od „jsem úplně v pohodě“ (1) po „už se z toho brzy zblázním“ (10), vyslechl jsem si pár dvojek, ale řadu šestek a osmiček.

Mám za to, že velké části z nás by prospělo přepnout sami sebe do nouzového stavu—do jakéhosi modu ohrožení. Jak to udělat?

1) Neklást si veliké cíle. Odložit o pár měsíců řešení svých osobních a rodinných problémů, na to není teď energie.
2) Být velkorysý k sobě a k faktu, že nefunguji na 100 %.
3) Být milosrdný k nervóznímu, nespravedlivému a zkratkovitému jednání druhých, kteří jsou na tom dost možná hůř než my.

Neudělejme si ze slavení Velikonoc další povinnost, na jejíž plnění se nám nedostává sil.

Ať bojujeme nebo ustupujeme, chtějme být blízko Kristu Vzkříšenému.

P. Tomáš Enderle
AMDG,
Slavnost Zvěstování Páně, L. P. 2021

Pastýřský list biskupů

ke slavnosti Zvěstování Páně

Bože, vyznáváme, že se tvé Slovo stalo v lůně Panny Marie člověkem, tvůj Syn, náš Vykupitel, se stal jedním z nás.“ [1]

Slavnost Zvěstování Páně obrací naši pozornost nejen k momentu Vtělení Ježíše Krista, ale i k počátku našeho života. Tehdy Bůh každého z nás s láskou utkal v lůně naší matky a obdařil nesmrtelnou duší. Možnost spolupracovat s Bohem na stvoření nové nesmrtelné bytosti je vznešená výsada, kterou nemají ani andělé. Dar víry nám pomáhá tuto skutečnost správně docenit a žasnout nad ní.

Současná společnost se k početí dítěte nestaví vždy s otevřenou náručí. Z čeho vyplývají vzrůstající obavy z početí a narození dítěte? Slýcháme obavy z přelidnění Země, jakoby Bůh jen nezúčastněně hleděl na lidi a nechtěl nám po vzkříšení svěřit celý proměněný vesmír. Víme také, že jakékoli soužití s druhým člověkem je zdrojem nejen veliké radosti a štěstí, ale nezřídka i bolesti, námahy a kříže. Pokud tuto skutečnost lidé odmítají a zaměřují se pouze na získání individuálního štěstí, dochází k narušování celé společnosti. Vždyť už dnes se ve velkém počtu rodí děti mimo manželství a nemálo matek zůstává osamoceno. Způsobuje to nejen sociální problémy, ale především celé generaci dětí není nikdo schopen nahradit milující rodinné prostředí s maminkou a tatínkem.

Ve všech těžkých chvílích nám proto může být povzbuzením a posílením život Svaté rodiny. Maria početí Božího Syna Ježíše Krista neplánovala, bylo jí oznámeno. Hrozilo jí nejen společenské odsouzení, ale dokonce i ukamenování. Nevěděla, kde bude rodit, ani jak zabezpečí své dítě. Svatý Josef jí byl ve všech situacích oporou. Pro každého muže tak může být vzorem, aby statečně [2] přijal odpovědnost za ženu i dítě a s tvořivou láskou se postavil všem výzvám. Maria i Josef vždy důvěřovali Bohu a ze své strany udělali vše, co v tu chvíli udělat mohli.

Někteří z vás se na nás obracejí s dotazy, zda nedošlo ke změně učení církve ohledně mravní nepřípustnosti antikoncepce či umělého potratu zdravotně postižených dětí. Nepovažujme tyto jevy za výdobytek moderní společnosti. Už starověké civilizace znaly způsoby zabraňující početí či donošení dítěte. Postoj církve se po dva tisíce let nezměnil a ani změnit nemůže, protože ani lidská přirozenost ani mravní principy se nemění. Moderní technické prostředky nemění zlo na dobro, jen mohou způsobit, že dobro je plodnější a zlo ničivější.

Papež František nedávno připomněl: „Učení církve je v tomto bodě jasné. Lidský život je posvátný a nezcizitelný a zjišťování zdravotního stavu nenarozeného dítěte v děloze matky za účelem selekce je třeba rezolutně odmítat, poněvadž je výrazem nelidského způsobu myšlení schvalujícího umělé přerušení těhotenství u plodů s nejistou prognózou, který rodinám odnímá možnost přijmout, obejmout a milovat jejich nejslabší děti.“ [3]

Co tedy můžeme pro nenarozené děti a jejich rodiče, případně pro lékaře, kteří jednají proti životu, dělat? I když nám srdce při myšlence na osud tisíců nenarozených dětí krvácí, nemůžeme druhým dobro vnucovat proti jejich vůli. Nedělal to ani Kristus. Bůh respektuje svobodnou vůli každého člověka, která mu byla darována při jeho početí a zůstává mu na věky. Podporu však může vyjádřit každý z nás, přičemž její formu si lze zvolit dle situace a možností. Doporučeníhodné jsou zejména vroucí modlitba, trpělivé naslouchání, tišící i povzbuzující slovo, dobrý příklad a samozřejmě nezištná praktická pomoc.

K tomu, abychom důvěřovali Božímu plánu a nebáli se přijímat i to, co je v našich lidských očích nedokonalé a je spojeno s obtížemi, vám všem žehnají

Vaši biskupové

---

[1] Vstupní modlitba ze Slavnosti Zvěstování Páně.

[2] Srov. Papež František, Apoštolský list *Patris corde* (8. prosince 2020).

[3] Papež František, Promluva k účastníkům mezinárodního sympozia o prenatální a poporodní péči (25. května 2019). Převzato z: https://www.radiovaticana.cz/clanek.php?id=29460.

Chvála svobodného života

… i přes mnohá omezení

Otevírá se nám další rok, slunce nám již svítí více do očí a hřeje. Mnohým už i pod rouškami líce více zrůžověly. Na člověka čekají všemožné zkoušky a my jsme schopni se mnohému přizpůsobit, víme, jak se chránit, pokud člověk chce a má touhu žít.

Zodpovědní lidé mají již plány na pěkné dny, chtěli by opravit to či ono, támhleta stříška by také chtěla natřít, živý plot zastřihnout a je toho mnoho. Někdo by si zase chtěl přečíst nějakou knížku, podívat se na pěkný film, sejít se s přáteli a opéci buřty a k tomu si dát pivo. Prostě žít tak, jak žít se má. Možná se něco nepodaří tak úplně uskutečnit, možná kvůli vlivům vnějším, možná na to prostě nenajdeme sílu. Každopádně je dobré si stanovit jakýsi plán. Starší to vědí, mladí většinou ne. Mít plán na den, měsíc, rok a život. Směřovat odněkud někam, a když se ohlédnu za svou vykonanou prací, řeknu si, byť si třeba i povzdechnu „díky Bohu“.

Přečetl jsem teď moc „hezkou“ knihu s názvem Svědectví o životě v KLDR, napsala ji jedna mladá žena a jsou to rozhovory s uprchlíky ze Severní Koreje. Člověku někdy prospěje podívat se na místa, kde se tak dobře nežije. V Severní Koreji mají lidé sociální kredit a podle něho je rozhodnuto, zdali žijí šťastně. Nelze překročit dlouhý stín rodičů! Pokud si někdo z rodiny dovolí emigrovat, co čeká ty, co zůstali v zemi? Jsou přesunuti do koncentračního tábora. Tam se také můžete dostat, pokud se u vás najde americký film, či budete jakkoli veřejně kritizovat místní režim, či se nezúčastníme veřejné popravy. Zaměstnání vám bude přiděleno podle sociálního kreditu nezávisle na vašich schopnostech a přáních. Stejně tak vám je vybrán životní partner. Účes si můžete vybrat z několika navržených, a pokud se jakkoli budete nepozdávat sousedům, udají vás a vy půjdete „tábořit“ o dům dál. Pokud chcete jít do vedlejší vesnice a nemáte doložku, připravte si dostatek peněz na úplatky. Průměrný měsíční plat Severokorejce činí dvě eura.

Zažíváme mnohá omezení. Jsou jistě nepříjemná, ale o to více si můžeme uvědomit, v jak obrovské svobodě žijeme. Tato svoboda vyrůstá z židovsko-křesťanské kultury a řeckého myšlení a toto zdravé podhoubí nás dovedlo do svobody, ve které můžeme volně dýchat. Tato svoboda byla draze získána a mnohdy zaplacena krví předků. Vážme si té volnosti k životu! Se svobodou je však třeba dobře hospodařit, abychom nešlapali po svobodě druhého. K tomu nám slouží rozum, víra, kultura, svědomí a zkušenost – nic, co by se dalo koupit, stejně tak jako všechny skutečně důležité věci v životě.

Ať se nám podaří radovat se z paprsků naděje, které prozařují temnoty našich srdcí a dávají odvahu k tomu hrdě se postavit a říci: „Hle, jsem Člověk!“ Díky Bohu.

P. Ondřej Špinler

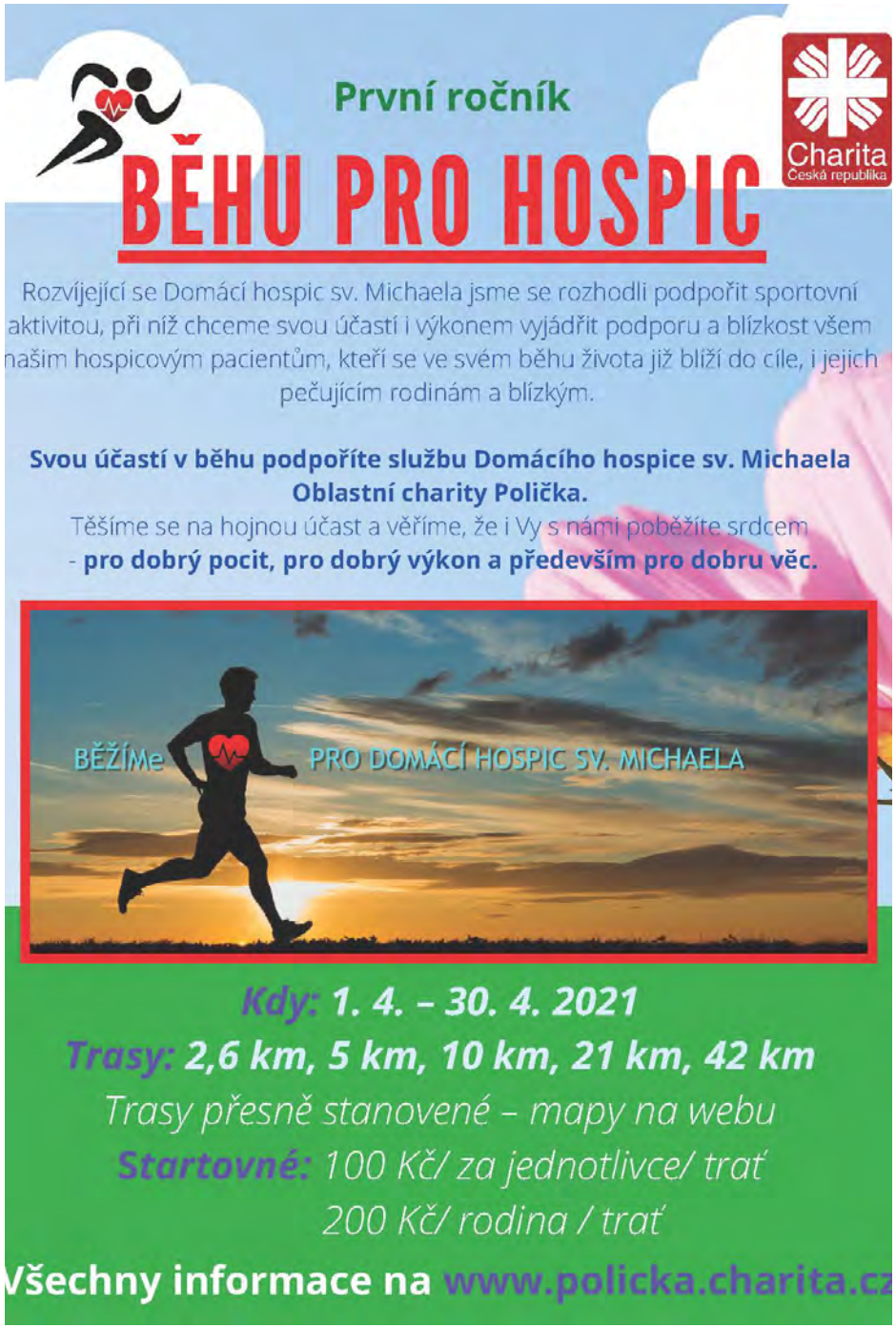

Velikonoce na Poličsku

znovu otevíráme PhDr. O. A. Kuklu

Po Květné neděli následoval Svatý týden, určitě nejpůsobivější část liturgie celého církevního roku. Výrazná v něm byla už Škaredá středa, kdy si církev připomínala úklady Ježíšových nepřátel a přípravu Jidášovy zrady.

Kazatelé připomínali, že podobně obelstívá člověk sám sebe. Tím, že činí nástrahy vlastnímu dobru, připojuje se k těm, kdo chtěli zmarnit Kristovo dílo ve světě. Byl to den, kdy člověk se pošpinil vinou. S touto symbolikou snad souvisel i zvyk vymetat právě na Škaredou středu saze z komína; však v některých místech ji dokonce nazývali „sazometnou středou“. V kostele se pak četly Lukášovy pašije.

Na Zelený čtvrtek se slavila památka ustanovení Nejsvětější svátosti při Poslední večeři Páně a v některých kostelích se konal „obřad mytí nohou“: „Jestliže tedy já, Pán a Mistr váš, umyl jsem vám nohy i vy máte jeden druhému nohy umývati“ (Jan 13,14). Na znamení Ježíšových úzkostí v Getsemanské zahradě i jeho opuštěnosti a samoty se z oltářů odstraňovaly všechny ozdoby. V tom dni směla být jen jediná mše a kněz tentokrát nedal jáhnovi políbení pokoje, aby se v ničem nepodobal Jidáši, který políbil Ježíše, aby maskoval zradu a vydal jej biřicům. V ten den se jedly „jidášky“:

Bude už čtvrtek Zelený,
bude beránek pečený,
budem jíst jidáše,
s medem trochu kaše
a tři lžičky medu
spolknem proti jedu.

Na Poličsku a všude ve východních Čechách se zpívalo:

Když se hory zelenaly,
modrým kvítkem prokvítaly,
šla Maria, šla plačící,
svého Syna hledající.

Nalezla tam apoštoly,
byli smutní, neveselí,
jak ve čtvrtek při večeři,
když chléb lámal a rozdával,
svou svatou krev pít jim dával.
„Pijte, jezte a hodujte,
této noci pamatujte!“
S naším milým Kristem Pánem
až na věky věkův amen! “

Vajíčka snesená na Zelený čtvrtek se pečlivě uschovávala: byla určena k obarvení nebo pomalování, aby se o několik dní později stala symbolem obnovené plodivé síly, kterou „kouzelný proutek“ – pomlázka probudí k životu. Věřilo se, že v této plodivé síle vtrhne i lidem do žil znovu jaro. Chlapci ji probudí v dívkách, slunce v přírodě a Ježíš, který znovu povstane, v duších všech věřících.

Na Velký pátek spěchal kdekdo k tekoucí vodě, aspoň k nějakému potůčku, aby na kůži okusil její chladivou moc. Byli tam už za tmy a při mytí čekali, až se za horami začne z mlh nořit sluneční kotouč.

Třásli se chladem, ale klečeli s tváří obrácenou k východu a říkali:

Na Velký pátek raníčko
dřív, než vyšlo sluníčko,
vojáci Pána Ježíše jali.
On se třásl, oni se ho ptali:
„Je-li to zimnice?“
„Není a ani nebude.
Kdo na mou smrt pamatovat bude,
ten, i když bude mít kůži husí,
v své duši zimnici neokusí.“

Každý zvlášť se potom ještě v tichosti pomodlil třikrát Otče náš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha. Pak přežehnal trávu třemi křížky, třikrát políbil zemi a jakmile začalo sluníčko pomalu vycházet, vraceli se už všichni zpátky do chalup.

Hospodyně mezitím vařily vajíčka ve vodě, do které přidávaly seno. Tou vodou pak vykropily stavení na znamení očišťování. Na celém Poličsku se v ten den také všude „smejčilo“ takzvanými „pašijovými košťaty“. Všemi způsoby se lidé připravovali na Velikonoce, aby uvnitř i vně bylo všechno čisté. Vykropovala se stavení a vykuřovala kadidlem. Při kropení se křižovali a říkali: „Ejhle, kříž Páně, utíkejte strany protivné, přemohl je lev z pokolení Judova, kmen Davidův, aleluja!“ Po tomto zaříkávání se zpravidla ještě otevřela Bible nebo misálek a četl se začátek Janova evangelia. Na půdě se za trám vkládal svěcený proutek a křížek z „jidáška“, prý „aby neuhodil boží posel“. (Jitřenka – Místní oznamovatel, č. 6, Polička 15. března 1894, str. 66 až 67). Vymetené smetí se vhazovalo do potoka, „aby odplula všechna neřest“.

Po celý den se všichni přísně postili a rozjímali o „Kristových drahých ranách“. Zpívala se také tklivá lidová píseň:

Šel Pán Ježíš do zahrady,
naklonil své svaté hlavy
na zelenou travičku,
na studenou rosičku,
na bílý mráz.
Počítal své drahé rány:
první do ruky,
druhou do nohou,
třetí do srdce,
čtvrtou do boku,
pátou do hlavy.
Kdo se tu modlitbičku
třikrát pomodlí,

ten tři dušičky
z očistce vysvobodí:
první otcovu,
druhou matčinu,
třetí sám svou,
tou bude míti
cestičku do nebe
otevřenou.

Poklady, otevírající se v přírodě při čtení velkopátečních Janových pašijí, hořely modrým plamenem. Běda prý tomu, kdo by za nimi pronikl a neodešel ještě dřív, než se pašije v kostele dočtou: to by musel po celý rok čekat ve tmě, až se země v těchto místech zase napřesrok otevře a vypustí jej ven. Kdo takový modrý plamínek uvidí, udělá lépe, když na něj hodí růženec nebo drobečky z jídla, schované od Štědrého večera. Proto je vesničané nosívali v ten den s sebou.

Každý zásah do země mohl v takový den být člověku osudný. Nebylo myslitelné, že by byl zemědělec vyšel na pole. Země byla celá rozjitřená a rozbolavělá.

Zatímco se venku otevíraly nedotknutelné poklady přírody, v kostelích se otvíraly Boží hroby se soškou mrtvého Spasitele a vystavovaly se krucifixy k uctívání a k líbání Ježíšových ran. „Ecce, lignum Crucis, in quo salus mundi pependit. – Venite, adoremus.“ Jestliže na Velký pátek smáčel zemi déšť, říkávalo se:

Na Boží-li hroby prší,
sucho úrodu vysuší.

Rostlinám byla v onu chvíli dána léčivější moc než jindy.

Učiň, boží kvítečko,
ať nebolí očičko.

Pomoz, milý jitroceli,
ať jsem zdravý ten rok celý.

Už předchozího dne přestaly na znamení smutku vyzvánět zvony – říkalo se, že „odletěly do Říma“. Ani Tělo Páně se v ten den nepřijímalo.

Odedávna se mělo za to, že ve stromech, keřích a ve všem dřevě (často i v nábytku) sídlí všelijací duchové, dobří i zlí. Ze šumění korun ve větru i z tajemného nočního „praskání“ Ve starých skříních se četla jejich sdělení. ve chvílích, které byly zvlášť příznivé pro činnost nedobrých mocností, soustřeďovali se škodliví duchové pod kůrou stromů i v dřevěných předmětech, vyrobených lidskou rukou, v daleko větším množství. – Magie plaší zlé síly klepáním na dřevo.

Na Velký pátek ohrozily mocnosti zla samotného Krále lásky. Dopustily, aby byl přibit na dřevěný kříž a aby se ve smrtelné úzkosti cítil být opuštěn svou vlastní Božskou přirozeností. Vehnaly ho do náruče nebytí a ta náruč byla tak těsná a temná, že to byl jediný den v roce, kdy nepřicházel za lidmi ani v podobě svátostného chleba, podávaného knězem při mši. Tím více cítil prostý člověk naléhavou potřebu zahnat zlé síly dřevěným hřmotem. Vyrobil si k tomu i zvláštní nástroj, v němž při otáčení ozubené kolečko naráželo na tenký dřevěný jazýček a působilo tím pravidelné hlasité klapání a hrkání. Tomuto nástroji se zde říkalo klapačka nebo také hrkačka, jindy též řehtačka.

Můj dědeček Josef Kukla prožil dětství v Bystrém u Poličky v sedmdesátých letech devatenáctého století. Zažil tady zvyk „hrkání“ neboli „řehtání“ ještě v plném rozsahu. Zaznamenal si o něm do své kroniky, kterou jsem po něm zdědil: „(…) Jest už to tradiční zvyk. Sežene se dohromady osm hochů, čtyři starší a čtyři mladší. Po dvě noci jsou u jednoho z hrkáčů na noc na zemi na slámě. Starší mají dlouhé hrkačky dvoujazyčné, mladší jednojazyčné. – Sejdou se u kostela, odkud začnou hrkat a zrovna se rozdělí do ulic. Po čtyřech nebo po dvou jdou městem až na konec. – Aby dostali odměnu, jdou dva a dva, starší s mladším po staveních, zazpívají příslušnou pašijovou píseň, zahrkají a nastavují pokladničku, do níž něco dostanou. Ale jsou někteří i šibalové, schovají se ven někde do kouta a kudlou dobývají si pro sebe z pokladničky krejcary. – Pokladničky dají panu faráři, ten je pak rozdělí. Inu, to je školní doba a to je nejveselejší, protože bezstarostný život. Po škole už starostný život.“ („Kronika Josefa Kukly“)

Toto „hrkání“ bylo „jediným zvoněním Velkého pátku“, protože už po mši předchozího dne „zvony odletěly do Říma“. Zlo, které v připomínané události umučení Páně, vzalo na sebe Jidášovu podobu, vyháněli chlapci slovy kouzelného zaříkávání:

My Jidáše honíme,
na dřevo mu zvoníme.
Kdo ho viděl, ať nám poví
vo nevěrným Jidášovi.

Ó, Jidáši nevěrný, cos to učinil,
že jsi Pána Krista katům prozradil?
Za to nyní v pekle hoříš,
se satanem se tam moříš.

Pána vzali do vězení,
což ti toho líto není?
Budou z tebe černý škvarky,
žes myslel jen na krejcárky.

Kdo za zlatem světem kvapí,
ten se celou věčnost trápí.
Koho zlato oslepilo,
svědomí mu otupilo.

Koho zlato má v svý moci,
tomu není odpomoci.
Kdo chce býti jenom pánem,
s takovým je provždy ámen.

A kdo si na pána hraje,
tomu čert na dudy hraje.
Až ho někde chytíme,
do ohně ho hodíme.“

Děti, které se nezúčastnily „hrkání“ a „klapání“, vybíhaly do vonné přírody, obracely se ke stromům i k dalekým kopcům a jejich hlásky se rozléhaly do daleka:

Volám, volám zas,
aby nebyl mráz.
Ať je všeho dost
lidem pro radost:
jablek, hrušek, slív,
k tomu plnej chlív.
A z těch trnek
plnej hrnek
a těch ořechů
plnou punčochu.
Volám, volám zas,
aby nebyl mráz,
aby nezmrzlo ovoce,
ale hodně v tomto roce
by ho bylo zas

(z písní Vysočiny; přivolávání úrody – viz M. Bureš: Špalíček z jasanu)

Ještě na Bílou sobotu býval v kostele otevřen Boží hrob – a kousek od něho, před hlavním oltářem v chrámové lodi, položen kříž s polychromovaným „korpusem“ ukřižovaného Ježíše. Tam mu ještě z ran prýštila krev, zatímco v hrobě bylo už celé jeho tělo bledé a beze známek života.

V kostele bylo ticho a přítmí. Lidé volně přicházeli a odcházeli, poklekali před křížem a líbali rány nebo klečeli před Božím hrobem, někdo z nich i po celé hodiny. Bývalo to ticho zvláštní, hluboké a rozjímavé, zvoucí k soustředění i člověka sebevíce těkavého. V poličském kostele svatého Jakuba žije to všechno dodnes a já věřím, že nejinak je tomu i ve vesnických katolických kostelích celého okolí. Sám jsem tak prožíval za svých chlapeckých let v Poličce své každoroční Velké pátky a Bílé soboty, zde se dotvářel můj vnitřní obraz pašijového příběhu, prožitého do morku kostí, a prolínal se do všech i osobních životních situací. Zde se stavěly první základy naprostého přehodnocení veškerých hodnot pod zorným úhlem Kalvarie a oné radostné skutečnosti, která z ní pak měla vytrysknout jako gejzír.

Ráno se před kostelem „pálil Jidáš“ a světila kadidlová zrna, voda i velikonoční svíce. Uvnitř pak zpíval kněz latinsky dvanáct starozákonních „proroctví“ od úvodních veršů Bible („In principio creavit Deus coelum et terram“) až po příběh tří mládenců v peci ohnivé z knihy Danielovy („Nabuchodonosor rex fecit statuam auream“). Mezi jednotlivými „proroctvími“ se četly příslušné modlitby, před nimiž vyzýval hlas z kruchty zpěvně lid: „Flectamus genus.“

Lidé vždy znovu poklekali a na znamení „Levate“ povstali. Teprve po těchto obřadech, do nichž byla zahrnuta všechna odvěká ústa k živlům přírody, započala vlastní mše Bílé soboty. Ta sobota se nazývala „Bílou“ na památku bílých oděvů nově pokřtěných členů Církve, kteří v prvokřesťanských dobách předstupovali takto „do běla očištěni od vší poskvrny světa“ před oltář a směli se právě tehdy prvně účastnit bohoslužby.

Přešlo i do lidových zvyků, že v tuto sobotu se musela „bělat“ každá křesťanská domácnost a příbytek i svou vnější úpravou se stával obrazem lidského nitra, připravujícího se na plnou obnovu v Kristu.

V některých vesnicích na Poličsku „se pálil Jidáš“ na hřbitově. Účastníci si pak odnášeli z ohně uhlíky a ukládali je za krovy, aby pro svá stavení získali jakési ubezpečení, že tam příštího roku nebude hořet. – Zlo bylo vyhnáno, celá obec byla vně i uvnitř čistá, „celá bílá“. A aby se jejich mysl znovu nepokřivila, znovu se po celý den modlili.

Kyečeru se kostelní zvony „vrátily z Říma“, „ďábel je už nemohl dál umlčovat“ a nyní ony samy měly triumfálně zahnat poslední zbytky jeho pokusů o návrat. Jakmile se zvony konečně ozvaly, vzali někteří ještě naposledy do rukou „pašijová košťata“, aby jimi rychle zahnali všechno „smetí duše“. Skutečný prach, který na nich ulpěl, vyklepávali pak do potoka. Ti, kdo všemu zároveň přisuzovali nějaký účel „pozemský“ praktický, říkávali, že to dělají z toho důvodu, „aby letos neměli doma blechy“.

Kdo z mladých se při prvním zazvonění „drhnul“, nemusel se prý obávat, že by mu v následujícím roce naskočily na tváři pihy. Jiní se chopili palic na dříví a tloukli jimi kolem chalup drn „aby krtince nebyly“. K odehnání všeho zlého se hrkávalo i svazkem klíčů. (Jitř. 1897, s. 66-67).

Potom však už spěchali všichni do kostela a zúčastnili se slavného průvodu Vzkříšení Páně. V Poličce procházel průvod některými ulicemi, zejména pak šel po náměstí a odtud se vracel zpátky do svatojakubského chrámu. Stmívalo se, ale ve všech oknech byly vystaveny zvláštní svícny se zářícími svícemi.

V onom jarním večeru prochvívalo všechny podivuhodné vzrušení, v němž nálada probouzející se přírody se mísila s prožitkem události Zmrtvýchvstání v jediný mocný dojem. A kdokoli měl hlas, ať cvičený nebo zcela neškolený, každý zpíval dávnou středověkou píseň:

Vstalť jest této chvíle
ctný Vykupitel
z mrtvých Ježíš mile
světa Spasitel,
jenž pro hříchy naše
rád stáše
rozpjat na kříži nevinný,
náš Bůh jediný.

Ba, ze stejného středověku se nesla přes propast staletí po všechny časy i jiná stará česká píseň:

Bůh všemohoucí
vstal z mrtvých, žádoucí,
chvalmež Boha s veselím,
toť nám všem Písmo velí,
Kyrie eleison.

Kdo zažil tyto průvody, které trvaly ještě i za mého mládí, ten na ně určitě nikdy nezapomene a jejich zvláštní radost si v sobě ponese trvale.

Lidem bylo krásně; nikdo se nebránil pocitu, že Kristus, který „smrtí zničil smrt“, prostupuje v tom okamžiku skrze všechno, že je osobně přítomen v každičkém z lístečků na probouzejících se stromech, ve všech květinách i v samotném vzduchu, který dýchali. A snad se ve znamení toho jeho učení o lásce měli najednou všichni rádi, uvědomovali si to a bylo jim dobře.

Nazítří hned ráno spěchali do kostela: byl Hod Boží velikonoční. Tam je při mši rozechvěla už sama slova vstupních žalmů, zpívaná knězem: „Rasurrexi et adhoc tecum sum – Vstal jsem a teď jsem s tebou.“ (žalm 138,18). Nikdo se necítil sám, nikdo nebyl opuštěn. Mohlo se mu dít cokoli, ale pro úzkost v něm nebylo místo: Každý, vzdělanec i ten nejprostší člověk, který neuměl číst, vrůstal do něčeho nekonečně většího, než byl sám. Nebylo a nemohlo tedy již být smrti, jestliže to, co bylo „nade všechny větší“, kralovalo a jestliže každému byl dopřán vstup do takového království.

Dnes jest ďábel přemožen,
osten smrti vytržen,
peklo svou kořist ztratilo,
kterou v Adamu nabylo,
allelluja.

Po „velké“ mši se světily „pokrmy, beránek nebo pečeně, mazanec a vejce“ (Jitřenka 1895, č. 6, str. 9). Před obědem dostal každý kousek z posvěceného vajíčka. Hned po obědě se rozběhli do polí, aby tam položili svěcené „kočičky“. Spěchali, protože ten, komu se to podařilo jako prvnímu, měl prý v létě ze všech nejdřív sklizeno obilí. Kosti z beránka nebo drobečky ze svěcené pečeně se dávaly do krtčích děr „proti krtkům“ (Jitřenka).

Zvyky Velikonočního pondělí měly už vysloveně erotický podtext. Ten sice nebyl v době jejich zaznamenávání nijak bezprostředně uváděn a přiznáván, ba lidé si jej snad už ani nijak přímo neuvědomovali, ale bytostně jej žili a jeho živelný charakter je ve své symbolice až příliš průkazný. Dovedl se však organicky spojit s křesťanským obsahem kérygmatu v jednolitý celek a stát se jedním z dokladů vzájemného propojení všech složek lidské psychiky, do reálného života zasazené víry i nejhlubšího základu principu každé formy lásky – té „pozemské“ i oné „nebeské“. Vždyť u kořene všech lásek je láska jediná.

Symbolem mužské oplodňující síly byl odedávna proutek – dokonce i v pohádkách se tento „falický“ předmět stával „kouzelným proutkem“, otvírajícím dosud uzavřené poklady a probouzejícím onu životní plnost, která do té chvíle spala nebo byla zatím utlumena.

Z takových proutků se o Velikonocích uplétala „pomlázka“, ozdobená na svém konci barevnými mašličkami. Ve dnech, kdy se otvírala celá příroda, vnikala tato „mužnost“ do „ženskosti“ a dobývala odtud příslib a počátek příštího života.

Symbolem počínajícího života bylo zase vajíčko. Jednalo-li se o jeho první dosažení, muselo vajíčko mít barvu krve: proto se velikonoční vajíčka barvívala převážně načerveno (pokud ovšem nezůstala bílá) a teprve mnohem později se ujímaly – spíše ze zdobných důvodů - i jiné barvy.

Také Ježíš, který byl zabit a nyní opět žil, měl v sobě velikou „plodivou sílu“, ovšem především ve smyslu duchovním, pronikajícím však zároveň všemi formami skutečnosti. Lidská duše mu byla „panenskou zemí“, kterou oráč „otvírá“ a rozsévač zjara „oplodňuje“ obilným zrnem, aby z ní mohl vzklíčit klas a přinést nové zrno. Duše byla Ježíšovi i „ženou“, k níž on přichází jako ženich, aby se s ní zasnoubil stejně, jako starozákonní Hospodin se snoubil s lidem Izraele a žárlivě pak střežil jeho věrnost.

Celý svět se nyní jako žena poddával věčnému Králi. Jeho Duch zaléval všechna lidská srdce a ta měla prožívat svou nejvyšší slast ve všech podobách lásky. Chlapci se vrhali ke svým dívkám a svými „kouzelnými proutky“ se dotýkali jejich těl v blízkosti místa, odkud mocí lásky jednou povstane život příštích generací...

Samozřejmě, že některé lidové výklady bývaly mnohem prostší. Prý hoši „šlohají“ děvčata za trest, že kdysi žena způsobila první hřích. Ten byl nyní odčiněn Kristovou obětí a tak i všechny reprezentantky slabého „hříšného pohlaví“ jsou nuceny si to odpykat. Proto i „vánoční“ píseň o Adamovi a Evě se objevovala o Velikonocích znovu, nejednou v podobě koledy Velikonočního pondělí.

Vajíčka, jež si chlapci svým „čarovným proutkem“ vydobyli, bývala na Vysočině ještě po celé devatenácté století téměř výhradně sytě rudá, pouze tu a tam se objevila některá žlutohnědá. Na nich pak byla často bílá výzdoba, někdy malovaná barvou a štětcem, jindy vyškrabovaná. Onomu zdobení se tu říkávalo „rejsování“ a ženy, které se na tu práci specializovaly, byly „rejsovačky“ (na rozdíl od slováckých „maléreček“).

Tak se na skořápkách objevovaly ornamenty s rostlinnými a zejména květinovými motivy, nechyběly však ani doplňky figurální. Vedle biblických postav jsme se mohli setkat i s postavami venkovanů při práci.

Dodnes to dokládají některé uchované staré kraslice s ženou u kolovrátku či s kováři bušícími do kovadliny. Kde bývalo tolik květin, nemohla chybět ani zvířátka jako veverky či symboly plodnosti, jakými byli kohout a jelen. Někde se vajíčka polepovala vystřiženými papírovými obrázky nebo dokonce obšívala zdobenou látkou.

Dívkám se vajíčka stávala také příležitostí, aby na nich vyjádřily svou lásku, ale i rozpaky, nedůvěru nebo dokonce zklamání v milostných zkušenostech.

Sčítání lidu 2021

Výzva biskupů k věřícím

V České republice začne 27. března 2021 sčítání lidu, které se naposledy konalo v roce 2011. Biskupové Čech, Moravy a Slezska při této příležitosti vydávají společnou výzvu pro věřící.

Bratři a sestry,

27. března 2021 začne sčítání lidu, které bylo naposledy před deseti lety. Tak jako minule i tentokrát bude odpověď na otázku příslušnosti k náboženské víře a příslušnosti k církvi dobrovolná.

Z pohledu katolické církve je příslušnost k církvi dána křtem. Katolík je ten, kdo byl v církvi katolické pokřtěn, a tato skutečnost byla zaznamenána do církevních matrik.

Za posledních sto let prošla evidence náboženského vyznání a příslušnosti k církvi několika změnami a nyní je dobrovolná. Česká biskupská konference v roce 2020 publikovala statistický údaj, akceptovaný odbornou veřejností, který říká, že v České republice je **v současnosti pokřtěno v katolické církvi 4,591 mil. obyvatel, tedy 43 % obyvatelstva.**

Přesto je třeba se ke své církvi přihlásit i při sčítání lidu. Proto Vás vyzýváme, abyste vyplnili údaj v kolonce B10 tak, že zaškrtnete text: **Věřící – hlásící se k církvi** a pod tím napsali buď **Církev římskokatolická,** nebo **Církev řeckokatolická** podle toho, které církve jste členem.

Možná si řeknete, že to není důležité, ale opak je pravdou. Čím méně katolíků se ke své církvi přihlásí, tím menší bude církev v očích státu. Stane se méně významným partnerem, s nímž se méně počítá a jehož hlas bude méně slyšet.

Z minulého sčítání víme, že i když se téměř polovina obyvatel rozhodla na tuto otázku neodpovědět, státní úřady, média i společenské vědy číslo ze sčítání (1,082 mil.) považovaly za počet věřících či katolíků. Kolik dalších věřících a katolíků zůstalo ukryto v oné mlčící polovině sčítaných, se už nikdy nedozvíme.

Proti sčítání může být mnoho námitek. Jednou z nich je i názor, že církev je zkažená a zdiskreditovaná, a proto si nezaslouží, abych se k ní přihlásil. Ano, lidská stránka církve nemusí být pro každého přitažlivá, ale nepřestává být společenstvím více či méně hříšných lidí kolem Krista. Církev potřebuje obnovu stále, ale tím, že se od ní distancujeme, jí nepomůžeme. Přihlasme se k ní a pak se snažme především úsilím o vlastní svatost o její lepší kredit.

Pamatujme taky na Ježíšův příslib: *Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi* (Mt 10, 32).

Ještě jednou prosíme: přijměte výzvu vyslovit se ve **sčítání lidu**. Dejme najevo, že **jsme katolíci**. Řekněme společnosti: **Počítejte s námi.**

Ze srdce Vám žehnají
biskupové Čech, Moravy a Slezska

Poznámka ke sčítání lidu 2021:

První fáze – online
od 27. 3. do 9. 4. 2021
Lidé se budou moci sečíst přes webovou nebo mobilní aplikaci z domova, bez nutnosti dalšího kontaktu se sčítacím komisařem. Jedinou podmínkou online sečtení je přístup k internetu.

Druhá fáze – tištěný formulář
od 17. 4. do 11. 5. 2021
Klasický listinný formulář je připraven pro ty, kteří se nezúčastní sčítání elektronicky. Za velmi přísných hygienických opatření ho občan získá od sčítacích komisařů spolu s odpovědní obálkou. Vyplněné formuláře bude možné zdarma vhodit do jakékoliv poštovní schránky nebo odevzdat na kontaktním místě sčítání.

Sčítání lidu, domů a bytů se koná jednou za deset let. Na našem území se koná pravidelně už od roku 1869. Údaje o veškerém obyvatelstvu, jeho rozmístění, demografických, sociálních a ekonomických charakteristikách, složení a způsobu bydlení pomáhají v mnoha sférách – například při plánování dopravy, kapacit ve zdravotnických zařízeních, domovech pro seniory nebo školkách i při tvorbě územních plánů či výjezdech hasičů. Veškeré informace o Sčítání 2021 jsou dostupné na stránkách ***www.scitani.cz****, infolince 274 056 789 a e-mailu dotazy@scitani.cz.*

Sčítání lidu, domů a bytů

Ve službách Vatikánu

radost ze služby Bohu

Rozhovor s Jeho Excelencí, apoštolským nunciem, diplomatickým zástupcem Vatikánu v ČR Charlesem Danielem Balvo a sr. Danielou Ryšavou ze Společnosti sester Ježíšových

Na úvod bych si Vás, Vaše Excelence, dovolila krátce našim čtenářům představit.

Jeho Excelence, apoštolský nuncius Charles Daniel Balvo se narodil v roce 1951 v newyorském Brooklynu. Studoval na katolických univerzitách v Římě a USA, má doktorát z kanonického práva. V roce 1976 byl vysvěcen na kněze. Od roku 1987 slouží v diplomatických službách Vatikánu – postupně působil v Ghaně, Ekvádoru, Chile, České republice, Jordánsku a Litvě. Od roku 2005 působil na Novém Zélandu a tichomořských ostrovech, v roce 2013 byl postupně jmenován apoštolským nunciem v Keni a Jižním Súdánu. Spolupracoval také s Organizací spojených národů (Program OSN pro životní prostředí a Program OSN pro lidská sídla). Dne 21. září 2018 jej papež František jmenoval apoštolským nunciem v České republice. Hovoří anglicky, italsky, španělsky, francouzsky a částečně také česky.

Vaše Excelence, když si rozpomenete na své mládí, co Vám utkvělo v paměti, co Vás mohlo formovat a směřovat k poslání, které vykonáváte dnes?

Ze všeho nejdříve bych rád uvedl, že jsem měl krásné a šťastné dětství. Do mých osmi let žila naše rodina ve městě, v Brooklynu. Častokrát jsme navštěvovali příbuzné, kteří bydleli nedaleko, zvláště jsme chodili k mé kmotře tetě Monice a její rodině.
Ke společným rodinným aktivitám patřily víkendové procházky podél pláže, někdy stezkou pro pěší, jindy po promenádě v oblasti, kde bylo povolené koupání a plavání. Čas od času jsme se vypravili do velkého parku, který se nacházel ve větší vzdálenosti, ale nevadilo nám to a vždycky jsme se na to těšili.
Své vzdělání jsem začal ve farní škole, do školy jsem chodil rád. Tím, že jsme bydleli docela blízko, absolvoval jsem cestu tam a zpátky dvakrát denně, protože jsem obědval doma. V části Brooklynu, kde jsme bydleli, jezdila podzemní dráha (metro) na povrchu a já jsem vlaky metra s oblibou pozoroval. Dosud se mi líbí cestovat vlakem a od svého příjezdu do Prahy tento dopravní prostředek často využívám.
Když mi bylo osm let, přestěhovali jsme se do Suffernu, obce v příměstské oblasti asi padesát kilometrů severozápadně od New York City do domu s velkou zahradou, na které jsme si jako děti hrály a samozřejmě i pracovaly, protože jsme musely pomáhat rodičům při domácích i venkovních pracích.
V našem sousedství bylo hodně dětí, a tak jsme, pokud to bylo možné, hodně času trávili venku při sportovních hrách jako například při baseballu nebo americkém fotbalu, v zimě sáňkováním a dalšími aktivitami.
Podobně jako v Brooklynu i tady jsme chodili na dlouhé procházky, hodně po lesních cestách podobně jako v České republice.
Během své školní docházky v místní farní škole jsem začal ministrovat. Právě tato moje služba u oltáře mě přivedla k rozlišení mého povolání ke kněžství a k rozhodnutí se pro ně.

Z jaké rodiny pocházíte?

Jsem nejstarší z pěti dětí. Vzhledem k tomu, že letošního 29. června oslavím, dá-li Bůh, své sedmdesáté narozeniny, už nejsem tak mladý. Můj o rok a půl mladší bratr James už zemřel.
Mám tři sestry. Nejstarší z nich je Ellen, je jí šedesát sedm let a má tři dospělé děti, osm vnoučat a jedno pravnouče. Druhé sestře Cathy je padesát devět let; i ona má už tři dospělé děti. A nejmladší je sestra Christine, která oslavila padesáté čtvrté narozeniny. Má dvě dospělé děti, její mladší dcera nyní studuje na univerzitě.
Moje maminka Helen zemřela v roce 1993 a můj otec Jerome zemřel loni na covid-19 ve věku devadesáti osmi let.
Když jsem pobýval v Ghaně v letech 1987 až 1990 nebylo vždy možné přímé telefonické spojení domů. Teď jsme v kontaktu prakticky denně díky *WhatsAppu*, *FaceTimu* a mnoha dalším komunikačním prostředkům.

Co Vám přinášelo radost v dětství a mládí? A co Vám dělá radost v současné době?

Jedna z věcí, na kterou rád vzpomínám, byly příchody domů po dlouhých procházkách s mým otcem, bratrem a sestrou zvláště za chladného počasí. Přesně si vybavuji atmosféru, kdy náš dům byl prostoupen vůní večeře, kterou připravovala maminka.
Jiná záliba, které jsem se rád věnoval a kterou se zabývám dosud, pokud mi to dovolí čas, je sestavování plastových modelů především aut, ale i těles používaných při objevování vesmírného prostoru. Spolu s tatínkem a bratrem jsme se věnovali také modelům vláčků v HO měřítku.
Na střední školu jsem chodil v New York City a přitom se mi podařilo využít řady možností života ve velkém městě. V té době bylo například zcela zdarma vstupné do mnoha muzeí, takže jsem navštěvoval různé výstavy, především ty o přírodních vědách a astronomii.
Bylo také obvyklé věnovat se nějaké práci na částečný úvazek (brigádně) zvlášť během letních měsíců, aby si člověk vydělal finanční prostředky na osobní útra-

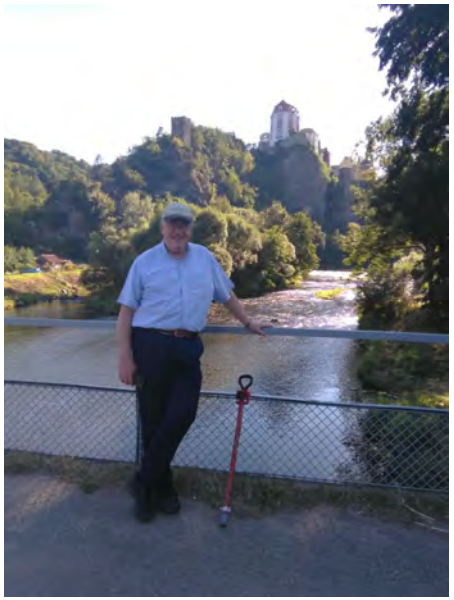

tu a zároveň pomohl rodině zaplatit školní poplatky. Když mi bylo dvanáct let, mohl jsem se stát doručovatelem tiskovin, takže jsem na kole každé odpoledne kromě neděle rozvážel noviny. Bavily mě i další práce, které jsem vykonával v období mezi šestnáctým a dvacátým prvním rokem před tím, než jsem odjel do Říma na studia teologie a k dokončení programu kněžské formace.

Bylo pro Vás důležité nějaké společenství mladých lidí, kterého jste byli v mládí součástí?

Jak už jsem zmínil, byl jsem ministrantem, a protože jsme tehdy neměli pravidelná setkání jako skupina, kněz, který byl pověřený naší výchovou a organizací služby u oltáře, nás jednou do roka brával na společné výlety. Jeden rok jsme se vypravili na Yankee Stadium v Bronxu, abychom viděli profesionální baseballový zápas. Navštěvoval jsem malý seminář střední školy na Manhattanu a bydlel jsem na internátu. Měli jsme ale možnost jezdit domů každý víkend, také v době volných dnů a během prázdnin. Jako seminarista jsem byl členem šachového klubu.

Nastoupil jste do České republiky v roce 2018, řeklo by se, že to není tak dlouhá doba, ale ve světě se stalo mnoho důležitých událostí. Které považujete ze svého pohledu za nejdůležitější? Co se naopak v lidském společenství vůbec nemění?

Do Prahy jsem přijel 22. listopadu 2018, takže jsem zde už dva a půl roku. Před tím, než začala pandemie, prakticky před rokem a pak i v době několika měsíců mezi první a druhou vlnou nákazy jsem mohl navštěvovat farnosti a společenství ve všech diecézích České republiky, také semináře, řeholní komunity a kláštery. Míval jsem promluvy při shromáždění kněží, řeholníků a řeholnic i mladých lidí a nahrál jsem a namluvil také dost rozhovorů pro rozhlas.

Mezi mnohé významné události, kterých jsem se mohl zúčastnit, patří pouť na Velehradě a ve Staré Boleslavi v roce 2019. Byl jsem při nich hlavním celebrantem a pronášel jsem homilii. Setkal jsem se tam s hlubokou vírou lidí a jejich aktivní účastí na liturgii, zvláště jsem si všiml velké pozornosti věnované hudbě a zpěvu, což obojí mám velmi rád.

Je jasné, že zkušenost, kterou jsme získali a stále získáváme v důsledku pandemie covid-19, je velmi významná, zvlášť pokud se dotýkala a dosud dotýká našeho každodenního života. Opatření, která musíme zachovávat, abychom zabraňovali šíření infekce, nám přinesla jednak výzvy a jednak i příležitosti. Díky komunikačním prostředkům, jako je třeba *Televize Noe* a *Radio Proglas,* nebo prostřednictvím iniciativ jednotlivých farností na *YouTube* či *Facebooku,* se lidé mohou účastnit slavení liturgie ze svých domovů.

Určitě i Vy vnímáte, že se s globalizací svět propojil, propletl, víme, co se stalo na druhé straně zeměkoule za velmi krátkou dobu. Myslíte, že tato propojenost vede k větší solidaritě, že danou skutečnost nevnímáme jen jako zajímavou informaci, ale že nás i vychovává k větší sounáležitosti a pomoci?

Globalizace se stala nedílnou součástí naší doby a my díky tomu můžeme mít k dispozici rozličné prostředky. Může ovšem mít také negativní dopad v tom smyslu, že rozličné kultury, které charakterizují lidské společenství, budou pohlceny a spojí se do jediné dominantní kultury. Lidé mohou mít dojem, že už nadále nemají kontrolu nad svými životy a že jim velké instituce mohou vnucovat svou vůli.

Na druhé straně ovšem uznáváme, že samo křesťanství by mohlo být považováno za prvního zastánce globalizace, protože Ježíš řekl apoštolům, aby za učedníky získávali všechny národy a aby se stali jeho svědky až na konec země.

Dříve byla lidská zkušenost vymezena místem, na kterém lidé žili, a jejich bezprostředním okolím. Postupem času lidé mohli překračovat své horizonty, přičemž to stále bylo v rámci naší planety země, na které pobýváme. Sám jsem žil na různých místech zeměkoule a poznal jsem, že všude mají lidé stejné touhy, totiž že chtějí žít spokojeným životem.

Vrátil byste někdy čas do nějakého historického okamžiku? Chtěl byste o něčem vědět víc, než se píše v literatuře a odborných faktech?

Bylo by určitě úžasné, kdybychom se mohli vrátit v čase a setkat se s velmi důležitými a zajímavými lidmi dějin. Prvním z nich by jistě byl sám Ježíš a pak další jako třeba svatý Pavel. Nepochybně bychom chtěli vidět, jak vypadali a slyšet jejich hlas.

Osobně mám víc rád pohled do budoucnosti. Vždy mne zajímalo dobývání vesmírného prostoru a rád jsem četl o objevech, které tu byly učiněny například o všech sondách, které byly vyslány na Mars.

Proč se bát fakenews? Může být kritické myšlení lékem na tuto epidemii lží, které se šíří mezi lidmi neuvěřitelnou rychlostí a které mohou výrazně ovlivňovat naše postoje?

V současné době existuje obrovské množství informací různého druhu, které se k nám dostávají v tištěné podobě nebo prostřednictvím online prostoru. Domnívám se, že je potřebné číst hlavní zdroje zpráv a mít snahu studovat články, které přinášejí hlubší analýzu. Napomáhá to k tomu, abychom si sami kladli otázky a snažili se dopátrat faktů. Čteme -li názory, pomáhá nám to v pochopení jejich pozadí a souvislostí.

Prosím, přibližte našim čtenářům, v čem spočívá Vaše pozice apoštolského nuncia a třeba, co je pro Vás nejdůležitějším úkolem k řešení u nás v České republice?

Svatému Petrovi byl svěřen úkol vést církev a utvrzovat bratry a sestry ve víře. Říkáme tomu Petrova služba, která dále pokračuje v jeho nástupcích, římských biskupech, a to až do naší současnosti, nyní v osobě papeže Františka.
Mým hlavním úkolem jakožto apoštolského nuncia je podílet se na službě Svatého otce. Už jsem vyjmenoval mnohé aktivity, do kterých se zapojuji, a prostřednictvím svých kontaktů a jednání s biskupy, kněžími, řeholníky a řeholnicemi a samozřejmě i věřícími laiky mohu být šiřitelem a zprostředkovatelem pastoračních zájmů a priorit Svatého otce. Zároveň předávám informace, týkající se aktivit místní církve a života zdejších lidí, jak Svatému otci, tak i úřadům římské kurie, jejichž úkolem je služba celé církvi.

Ovládáte český jazyk, což je obdivuhodná věc. Co bylo Vaší největší motivací? Cestujete po naší zemi často a rád? V čem je poznávání každé nové země pro Vás obohacující?

Ve škole jsem se učil několika jazykům, tedy francouzštině, němčině a italštině. Získal jsem i znalost latiny a také biblické řečtiny a hebrejštiny. Před svým příjezdem do Prahy jsem šest let působil v Jižní Americe, v Ekvádoru a v Chile, kde jsem studoval španělštinu. Toužil jsem naučit se i nějakému slovanskému jazyku, takže když jsem byl v roce 1996 poprvé jmenován do Prahy, s nadšením jsem se začal učit česky.
Čeština je náročná řeč, zvlášť pokud jde o její gramatiku a skloňování, ale snažím se své znalosti každodenně zlepšovat a nebojím se udělat i nějakou tu chybu, což se mi stává docela často.
Česká republika je zemí s mnoha přírodními krásami. Navštívil jsem chráněná území i menší parky v různých oblastech i v samotném hlavním městě Praze.

Protože není dost dobře možné, abychom během času vyhrazeného našemu diplomatickému působení poznali všechno o zemi, ve které zrovna žijeme, oceňoval jsem pobyt v národech s různými kulturami. Také zde je tolik příležitostí, jak člověk může poznat všechny možné druhy nejrůznějších uměleckých směrů. Mezi mé oblíbené patří hudba. Dá se říci, že před pandemií se v Praze prakticky denně konal nějaký koncert.

Naše dubnové číslo, ve kterém vyjde i rozhovor s Vámi, vychází o Velikonocích, největších křesťanských svátcích. Jak Vy prožíváte tuto dobu? V čem se liší oproti jiným rokům, kdy jsme mohli prožívat postní dobu i dobu velikonoční daleko více pospolu?

Vždycky jsem byl přesvědčený o tom, že jedním z nejkrásnějších okamžiků oslavy Velikonoc je první část velikonoční vigilie, slavnost světla. Začíná požehnáním ohně a zapálením velikonoční svíce, paškálu. V úvodu jsou všichni účastníci shromážděni ve tmě a každý z nich drží v ruce nezapálenou svíci. Když je připravena hranice, zapálí se oheň – vždycky jsem byl rád, pokud to byl pořádný oheň – a v dalších krocích se po vstupu do kostela postupně zapalují ty malé svíce, které drží jednotlivci v rukou. Prostor chrámu se pozvolna proměňuje, temnotu zahání světlo svící, zapalovaných od paškálu, a druhá část vigilie, liturgie slova, se může odehrávat ještě v šeru, za svitu těch malých svíček. Paškál je symbolem světla samotného Krista, který je

centrem liturgické slavnosti. Ty malé svíce v rukou každého z nás představují světlo, které jednotliví křesťané mohou přinášet do našeho světa, aby napomáhali jeho proměně a zaháněli temnotu zla.

I v neobvyklých okolnostech, ve kterých se nyní nacházíme, kdy pro nás není možné osobně se účastnit liturgických oslav a bohoslužeb, zůstává Kristus světlem pro svět. I my můžeme jeho světlo stále přinášet do situací, ve kterých žijeme, i lidem, se kterými se setkáváme nebo pracujeme.

A to je i mé přání Vám všem u příležitosti nadcházejících Velikonoc.

Moje milá sestro, na úvod bych si dovolila krátce představit našim čtenářům i Tebe.

Sr. Daniela je řeholní sestrou a mou rodnou mladší sestrou. Narodila se v Ústí nad Orlicí, mládí strávila v Letohradě ve východních Čechách, vystudovala církevní zdravotní školu v Praze a ve svých 18 letech vstoupila do Společnosti sester Ježíšových (SSJ). Pracovala jako zdravotní sestra ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové, v nemocnici v Českém Těšíně, v Oblastní charitě Ústí nad Orlicí, u praktické lékařky v Olomouci, starala se 5,5 roku o O. Roberta Kunerta SJ (zakladatele Společnosti sester Ježíšových, který v roce 1957 tajně vstoupil k jezuitům právě v našem kostele sv. Jakuba). Od roku 2019 pracuje stejně jako další dvě její spolusestry na Apoštolské nunciatuře (Velvyslanectví Vatikánu) v Praze.

Danielo, když si rozpomeneš na své mládí, co Ti utkvělo v paměti, co Tě mohlo formovat a směřovat k poslání, které vykonáváš dnes?

Rozhodně to byl příklad našich rodičů. Péče o tatínkovu maminku, jeho kmotřičku, maminčino několikaleté dovážení nedělního oběda jednomu starému pánovi, o kterého se starala jako pečovatelka. Naše slavení neděle jako dne, kdy se opravdu nepracuje, kdy jsme si do kostela vzali na sebe to nejlepší, co jsme měli, kdy jsme někoho navštívili nebo se společně setkali a zahráli si některou z našich oblíbených her... A pak to byl nezapomenutelný dotek Boží, když jsem odjížděla s rodiči z návštěvy u vás v Poličce (v roce 1990) a kdy jsem jasně zakusila, že mám jít studovat na církevní zdravotní školu a ne na „veterinu“. Dodnes si živě pamatuji, na kterém místě to bylo.

Z jaké rodiny, Danielo, pocházíme?

Z úplně obyčejné. Tradičně katolické, kde bylo a je naprostou samozřejmostí druhým nezištně pomáhat.

Co Ti přinášelo v dětství a mládí radost? A co Ti dělá radost v současné době?

Mou velkou láskou byla fena knírače velkého – Bára. Nebyla moje, ale jednoho starého pána, kterého jsem poznala, když jsme šly my dvě spolu (chodila jsem tak do šesté třídy) poprvé a naposled běhat. Byla jsem požádána, abych dělala figurantku při jejím výcviku, a tak vzniklo naše mnohaleté přátelství. Každý den jsme s Bárou chodily na dlouhé procházky přírodou. To je nezapomenutelné a bylo to mou velikou radostí.

A dnes? Dnes je to opravdu radost z toho, že mohu sloužit Bohu. Tam, kde chce a jakým způsobem chce. A že jsem tím, čím jsem. Přirozenou radost ale stále nacházím v tom, že když se chci se sebou setkat, když chci získat nadhled, jdu do přírody a chodím – čím víc, tím líp.

Bylo pro Tebe důležité nějaké společenství mladých lidí, kterého jsi byla v mládí součástí?

Bylo to nesmírně důležité. Naše společenství vzniklo už v prosinci 1989. Bylo mi 14 let a bylo zásadní v utváření mého vztahu k Bohu. Nedávno jsem se setkala (po více jak 24 letech) se svými přáteli právě ze společenství. Z některých se stali manželé s mnoha dětmi. Šťastní rodiče a já šťastná řeholní sestra. K tomu nás společenství formovalo - najít svou životní cestu, to, co si od nás Bůh přeje.

Danielo, můžeš alespoň trochu přiblížit, jak se sestry Vaší řeholní společnosti dostaly pod „vatikánskou“ střechu a jak se podílíte na fungování tohoto úřadu?

Před čtyřmi lety byly sestry osloveny, zda by se nechtěly ujmout služby na apoštolské nunciatuře. Po hledání a naslouchání v modlitbě se ukázalo jako možné, že by si Pán od nás tuto službu přál. Naše působení tady na nunciatuře začalo na sv. Josefa před třemi lety. Staráme se o chod domu, domácnosti pana nuncia a jeho zástupce – takže vaříme, pereme, žehlíme, uklízíme... a to všechno se snažíme propojovat s naším řeholním životem

Základní informace lze nalézt na našich webových stránkách www.ssj-centrum.com. Pokud by někdo měl hlubší zájem, jsou tam uvedeny kontakty, na které je možné se obrátit a dozvědět se více.
Ve svých šestnácti letech jsem potkala našeho zakladatele Otce Roberta. Člověka velké a hluboké víry, která se vyznačovala niterným, velice osobním vztahem k Bohu, který z něho „vyzařoval“. Usiloval o to, aby každá sestra také tak žila. Těžko se to dá popsat, ale uvnitř v srdci zakouším naplněnost, radost a štěstí, že smím tímto životem už 27 let žít.

a posláním – doprovázet mladé lidi při hledání a rozlišování jejich životní cesty.

Pokud by někoho zaujala Vaše řeholní společnost, v čem je specifická, jak funguje její vnitřní život, kde můžeme čerpat o Vás informace? Můžeš se s námi podělit o to, co pro Tebe tento způsob života znamená?

Jsme řeholní společnost, která vznikla v roce 1981 v rakouském Klagenfurtu. Žijeme z ignaciánské spirituality řeholním životem v malých komunitách v České republice, Rakousku a Itálii.

Dovolte, abych Vám oběma z celého srdce poděkovala, že jste věnovali kousek postní doby našemu časopisu. Pevně věřím, že Vás někdy v budoucnu zavedou Vaše kroky za námi do Poličky.

Budete vítáni!

Přeji Vám i všem čtenářům Farního posla požehnané svátky velikonoční.

rozhovor vedla Eva Skalníková
za překlad děkuji o. Vladimíru Málkovi
a Jakubu Skalníkovi

Vzpomínka na otce Roberta,

zakladatele Společnosti sester Ježíšových

O. Robert se narodil 29. dubna 1933 v Dolní Čermné. Absolvoval gymnázium v Hradci Králové a v Lanškrouně, v letech 1952-1967 pracoval ve Východočeských papírnách v Lanškrouně kromě let 1953-1955, kdy byl u PTP v dolech na Kladně. Na konci roku 1957 tajně vstoupil do jezuitského řádu (v kostele sv. Jakuba v Poličce). První sliby složil v Dobrušce, taktéž tajně, 19. května 1962 a po pěti letech nato odešel ilegálně do Rakouska.

V letech 1967-1972 studoval teologii na univerzitě v Innsbrucku, kde také 4. července 1970 přijal kněžské svěcení. Dva roky poté získal rakouské státní občanství. V letech 1972-1973 krátce působil u českých krajanů v Londýně. Vážně onemocněl a musel se podrobit operaci páteře, která nasměrovala jeho další kněžskou činnost.
V letech 1974-1980 vykonával službu spirituála křížových sester v Tyrolsku a Vorarlbersku. V roce 1975 byl přeložen do Rakouské provincie SJ a 2. února 1978 složil v Innsbrucku poslední sliby.

V letech 1980-1996 náležel do komunity SJ v Klagenfurtu a působil jako rektor jezuitského kostela. V roce 1981 stál u zrodu Společnosti sester Ježíšových. Ze životních zkušeností a z osobního prožívání ignaciánské spirituality jí jako zakladatel vtiskl charisma řeholního života ve světě a po léta ji provázel jako spirituál.

V letech 1996-2009 byl členem komunity na jezuitském provincialátu ve Vídni, na konci roku 2009 se vrátil do České provincie SJ a žil u sester v olomouckém Centru Společnosti sester Ježíšových. V posledních letech svého života nesl s velkou trpělivostí a odevzdaností zdravotní omezení a obtíže stáří a naplnil tak beze zbytku své životní motto „Milost a kříž“.

Přímé a nekompromisní zaměření na Boha, které P. Kunertovi přivodilo v životě nemálo obtíží, snad nejvýstižněji charakterizuje jeho životní postoje. Jeho střízlivý a realistický přístup v kněžské a spirituální službě byl zakotven v hluboké modlitbě. O tom, že byl pravým synem sv. Ignáce, svědčí také jeho upřímný zájem o člověka a spásu jeho duše. Mnohým, především mladým lidem, pomáhal svými moudrými a zároveň prostými duchovními radami. Se zájmem promluvil s každým, zvláštní „náklonnost srdce“ však měl k lidem prostým. Svým humorem šířil kolem sebe radostnou atmosféru a snadno si získal důvěru.

https://www.ssj-centrum.com/

Před třemi sty lety

Poličský kronikář P. Antonín Hájek v Pamětech královského věnného města Poličky (Polička 1890) uvádí v posloupnosti duchovních správců v Poličce toto: „Roku 1721 5. dubna **Karel Nepauer*** od královny Alžběty Kristiny** dosazený, rodem z Poličky, předtím farář ve Slivně kraje boleslavského. Přebýval nejvíce v Borové, kdež býval dvůr děkanský (pozn.: letní sídlo poličských děkanů). Ovanut při průvodu k sv. Michalu jedovatou vichřicí úplně oslepl."

Děkan Nepauer a jeho nástupce Karel Josef Hron z Lichtenberka patřili k nejvýznamnějším děkanům 18. století, doby nazývané „poličským zlatým věkem“. Za svého působení v Poličce děkan Nepauer mnoho přispěl ke zvelebení chrámu sv. Jakuba, na své útraty vystavěl dva oltáře: sv. Jana a sv. Karla Boromejského, roku 1748 zřídil kolem kostela křížovou cestu (dílo Františka Pacáka) obsahující čtrnáct velkolepých dřevěných sousoší v životní velikosti a dal také pořídit nový strop kostela. V roce 1733 dokončena přístavba dvorního křídla novostavby děkanství (tzv. kaplanka). Nechal zbudovat kryptu v kostele, v níž je také pohřben, a radniční kapli sv. Františka Xaverského. Spolu s konšelem Janem Stanislavem Tichým nechal v roce 1747 zhotovit zvon zvaný Tichonovský, jímž se zvonívalo proti hromu (pověst o pokladu při kopání krypty). Na svátek sv. Petra a Pavla roku 1751 posvětil na náměstí Mariánský sloup, který byl také za jeho působení v Poličce zhotoven sochařem Jiřím Pacákem. S primátorem Tichým založil 400 zl. nadaci pro chudé studenty, především z jejich rodů, k níž poskytl 300 zl., Tichý 100 zl. Svoji znamenitou knihovnu a skoro celé jmění také odkázal kostelu sv. Jakuba v Poličce. Ještě mnoho dalšího bylo za času děkana Nepauera zbudováno, ale bohužel málo se do dnešního dne dochovalo; většinou vše zničil onen zhoubný požár města roku 1845.

** P. Karel Leopold Nepauer se narodil v Poličce 28. října 1686 jako syn Jiřího a Alžběty, rozené Pečené. Zde také 25. května 1762 zemřel a je pochován v kryptě poličského kostela sv. Jakuba Většího.*

*** Alžběta Kristina Brunšvicko-wolfenbüttelská, dcera Karla VI. a matka císařovny Marie Terezie*

Prameny:
(P. Ant. Hájek – Paměti str. 25)
(Kronika rodu Nepauerů str. 28; Jan Václav Štefka, Královské věnné město Polička v přítomnosti a minulosti; Josef Wáclaw Michl, Polička, královské wěnné město w Čechách)

Sv. Josef na morovém sloupu v Poličce

Svatý týden v umění

Na Velký pátek si připomínáme utrpení našeho Pána Ježíše Krista zobrazené v křížové cestě. O mnohých v okolí jsem se zmiňoval v loňském březnovém Farním poslu. Rád bych upozornil na několik uměleckých děl s tematikou pašijového týdne v kostele sv. Jakuba v Poličce.

V zadní části kostela bývala dvě působivá sousoší z Pacákovy dílny: Loučení Krista s Marií a Pieta, dřevořezba imitující štafírováním mramor. Mistrovské dílo, které dokládá bohatou výzdobu kostela; je jedno z mála, které přečkalo velký požár v roce 1845. Součást někdejšího barokního oltáře sv. Kříže. V současné době jsou obě sousoší zapůjčena na dlouhodobou výstavu barokních soch v Chrudimi.

V této části chrámu se také nachází dvě barevná okenní zobrazení velikonoční události - na severní straně představuje Zmrtvýchvstání Páně a na protější jižní straně setkání Zmrtvýchvstalého Krista s Marií Magdalénou.

Pokud bychom si udělali výlet do nedalekého Stašova, uviděli bychom před kostelem Nanebevzetí Panny Marie překrásnou asi 4 m vysokou pískovcovou Pietu, na níž čteme údaj F. Metys 1874. Pokud se vydáme někdy na Znojemsko, můžeme si na zámku v Bohuticích prohlédnout unikátní křížovou cestu od kutnohorského řezbáře Bohumila Beka. Bohutice je pěkná a zajímavá obec, kde nalezneme i mnoho dalších zajímavostí.

Křížová cesta v Bohuticích

Poslední cesta Ježíše Krista, který s křížem prošel Jeruzalémem na Golgotu, kde následně došlo k jeho ukřižování, představuje jeden z nejdůležitějších a nejvýznamnějších motivů křesťanské věrouky. Bolestná smrt na kříži se totiž pro křesťany proměnila na symbol vykoupení. Příklad utrpení Ježíše Krista slouží křesťanům již po dlouhá staletí jako model spásného žití a figuruje v každodenním konání v podobě imperativu „zapři sám sebe a převezmi na sebe svůj kříž“. Připomínání těchto událostí, které se odehrály na začátku prvního století našeho letopočtu, probíhalo až do středověku na „místě samém“, ve Svaté zemi v dnešním Izraeli.

Novověká křesťanská společnost již v 15. století zavedla tradici křížových cest přímo v kostelích a jejich okolí. Taková cesta, na níž jsou rozestavená jednotlivá zastavení, zobrazuje celý příběh ukřižování na jednom místě. Poutník tedy mohl vykonat vlastní „křížovou cestu“ bez velmi namáhavé a problematické návštěvy Svaté země.

Vizuální podoba události, členící postupně tento děj do 14 samostatně komponovaných výjevů – zastavení, zachycuje bolestnou Ježíšovu cestu nejčastěji od okamžiku odsouzení Pilátem Pontským přes martýrium cesty samé až k smrti na kříži a následné uložení do hrobu. Tomu odpovídá také 14 zastavení Bohutické křížové cesty*).

Autorství soch Bohutické křížové cesty dáváme do souvislosti v prvé řadě s kutnohorským řezbářem Bohumilem Bekem**), ale také s akademicky vzdělaným malířem a šiřitelem víry Eduardem Neumannem*****).**

Ve svém díle Neumann vychází z poněkud romanticky vnímaného akademismu s výrazným křesťanským zaměřením a vlivem uměleckého směru nazarénů.

Na sochách Bohutické křížové cesty je patrný příklon autorů k expresivitě, projevující se především v mimice tváří či gestech. Jednotlivé sochy se vyznačují vysokou řemeslnou úrovní zpracování. Zastavení, která sochy tvoří, vykazují jasný a vyrovnaný kompoziční rozvrh jednotlivých postav. Při pohledu na sochy zjišťujeme, jak nás dokáží zaujmout překvapivě zvládnutými expresivními prvky, jež vkládají do jejich nitra, potažmo příběhu, který vypráví, jasně patrný duchovní rozměr.

Libanonský cedr

Sochy Bohutické křížové cesty byly vyrobeny z velmi kvalitního a dosti drahého materiálu – ze dřeva libanonských cedrů. Tento odolný materiál pomohl zachovat sochy do dnešních dnů i přes velmi špatné uskladnění. Sochy, které byly vyrobeny z lipového dřeva, jsou mnohem více poškozeny vlhkostí, červotočem a dalšími nepříznivými vlivy.

Unikátní křížová cesta, o které zde píšeme, se téměř zázrakem zachovala do dnešních dnů. Sochy byly umístěny na různých provizorních místech. Například v dobách komunistické diktatury byly umístěny v přístřešku u Lurdské jeskyně a později v kostele a hřbitovní kapli. Se souhlasem Arcibiskupství olomouckého, avšak přes protest místních farníků, byly v roce 1991 prodány do Žarošic. Odtud po neuskutečněném záměru vybudovat pro ně kapličky byly odvezeny do premonstrátského kláštera v Nové Říši.

Navrácení 54 soch z původních 55 se uskutečnilo v roce 2007, kdy byly na dobu 25 let zapůjčeny bohutickému obecnímu úřadu, jež zajistil jejich nákladnou rekonstrukci, obnovu a umístění v zámecké expozici.

Ve druhém patře zámku je umístěna nově vybudovaná muzejní expozice Bohutické křížové cesty. Zde mají návštěvníci dostatečný prostor k prohlídce tohoto slavného díla.

Náš text se snaží ukázat dílo předků, které obec Bohutice zachránila pro další generace. Zážitek, který Bohutická křížová cesta a její jednotlivá zastavení skýtají „na živo“, by si neměl nechat ujít žádný člověk, ať je jakéhokoliv vyznání. Jedná se o umělecké a náboženské dílo vysoké kvality. Bohutická křížová cesta se jako součást „Unikátního souboru památek v Bohuticích“ stává novým a významným turistickým cílem jižní Moravy.

Zdroj: www.krizovacestabohutice.cz

**) v roce 1930 objednal farář Prášek u Bohumila Beka v Kutné Hoře 54 soch křížové cesty, poslední socha byla dodána v roce 1937.*

***) *24. dubna 1879 Svatý Jiří (okr. Ústí nad Orlicí) - + 7. října 1951 Kutná Hora*

****) Eduard Neumann* 17. května 1862 Josefov - + 3. září 1937 Praha, malíř, spisovatel, profesor a katolický kněz, působil v Rohozné v letech 1893 – 1908*

Strany 28 - 31 připravil Mirek Andrle

Pro chytré hlavičky

Snídaně na břehu Tiberiadského jezera (Jan 21,1-14)

A/ DOPLŇ SLOVA

Doplň níže napsaná slova do vět tak, aby celý text dával smysl.

NE SÍTĚ NOC JSTE NIC UČEDNÍKŮ ZKLAMANÍ

PETR NAPRAVO RYBY MNOHO DOMŮ

Jednoho večera _____ a šest dalších _____ vyjeli na jezero lovit _____ .
Rozhodili _____ a čekali. Lovili celou _____, ale nechytili vůbec _____.
Rybáři byli unavení a _____. Když se vraceli _____, uviděli muže na břehu.
„Chytili _____ něco?“ zakřičel. „_____!“ odpověděli. „Hoďte sítě
_____,“ řekl muž. „Uvidíte, že chytíte _____ ryb!“

B/ SPOČÍTEJ A VYBARVI

Vybarvi ryby chycené do sítě. Použij jinou barvu na každý druh ryb.

Spočítej, kolik různých druhů ryb rybáři chytili. ☐

Kolik ryb je dohromady v síti? ☐

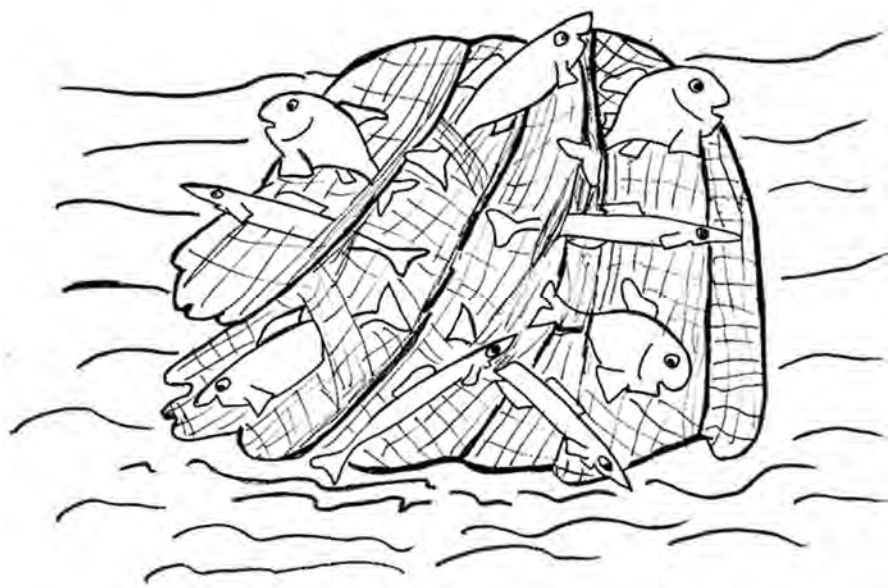

C/ KVÍZ

Odpověz na každou otázku jedním slovem.

Napiš odpověď do linek vedle otázek

a slova najdi také v osmisměrce.

J	S	N	Í	D	A	N	I
J	E	Ž	Á	D	N	O	U
E	D	Ž	U	Ě	T	Í	S
Z	M	B	Í	S	N	O	C
E	Y	N	Í	Š	D	A	N
R	U	O	V	A	R	P	Ě
O	U	N	A	V	E	N	Í
C	H	L	É	B	Ř	E	H

1) Kolik učedníků jelo lovit ryby? _____
2) Kam vyjeli rybařit? na_____
3) Co házeli rybáři do vody? _____
4) Jak dlouho čekali na ryby? _____
5) Kolik ryb v noci chytili? _____
6) Jak se cítili po nočním lovu? _____
7) Kde spatřili muže, když se vraceli? na_____
8) Na jakou stranu hodili síť? na_____
9) Kdo byl ten muž, kterého Petr viděl? _____
10) Co Ježíš opékal na ohni? _____
11) Co dalšího měl Ježíš k jídlu? _____
12) Které jídlo jedl Ježíš s Petrem? _____

D/ NAJDI ROZDÍLY

Najdi a zapiš do tabulky 3 rozdíly mezi dvěma rybolovy zapsanými v evangeliích.

Lk 5,1-11	Jan 21,1-17

Rozpis bohoslužeb na duben

Neděle 4. 4. SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ	7:30 Ja: 9:00 J: 10:30 Ja: za živé i zemřelé z rodu Šafářových 18:00 Ja: za živé a zemřelé farníky
Pondělí 5. 4.	9:00 Ja:
Úterý 6. 4.	7:00 K:
Středa 7. 4.	18:00 Ja: za živé a zemřelé z rodiny Janouškovy a Dufkovy
Čtvrtek 8. 4.	18:00 Ja:
Pátek 9. 4.	18:00 Ja: za Marii a Václava Slánských a jejich rodiče
Sobota 10. 4.	18:00 Ja: za zemřelého Antonína Navrátila
Neděle 11. 4. 2. neděle velikonoční	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Jiřího Dočekala 10:30 Ja: na poděkování za dar života s prosbou o ochranu Panny Marie 18:00 Ja:
Úterý 13. 4.	7:00 K:
Středa 14. 4.	18:00 Ja: za Annu Martinovou s prosbou o požehnání a dary Ducha Svatého pro děti a jejich rodiny
Čtvrtek 15. 4.	18:00 Ja: za rodinu Novotných a tetu Žofii
Pátek 16. 4.	18:00 Ja: za Ludmilu Vopařilovou a celý její rod
Sobota 17. 4.	18:00 Ja:
Neděle 18. 4. 3. neděle velikonoční	7:30 Ja: 9:00 J: za živé a zemřelé farníky 10:30: za rodiče Renzovy, jejich syna Václava, Bohuslava a dceru Annu 18:00 Ja:

Úterý 20. 4.	7:00 K: za Marcelu Mikelovou a Miroslava Haupta
Středa 21. 4.	18:00 Ja: za Petra a za živé a zemřelé z rodiny Kozlovy a Slámovy
Čtvrtek 22. 4.	18:00 Ja:
Pátek 23. 4. Svátek sv. Vojtěcha	18:00 Ja:
Sobota 24. 4.	18:00 Ja: za Jiřího Stodolu a Boží požehnání pro rodiny dětí
Neděle 25. 4. 4. neděle velikonoční POUŤ v POMEZÍ	7:30 Ja: za maminku 9:00 J: 10:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 18:00 Ja:
Úterý 27. 4.	7:00 K:
Středa 28. 4.	18:00 Ja:
Čtvrtek 29. 4.	18:00 Ja:
Pátek 30. 4.	18:00 Ja:
Sobota 1. 5.	18:00 Ja: za živé a zemřelé farníky
Neděle 2. 5. 5.neděle velikonoční	7:30 Ja: 9:00 J: za živé a zemřelé členy rodiny Hruškovy, Cajzlovy, Šmerdovy, Velebovy, Málkovy a Špačkovy 10:30 Ja: za živé a zemřelé z rodiny Knytlovy a Zřídkaveselých 18:00 Ja:

Sbírky v minulém měsíci:

	Polička	Pomezí
7. 3.: pro farnost	10.470 Kč	2.010 Kč
14. 3.: pro farnost	4.940 Kč	1.430 Kč
28. 3.: pro farnost	7.810 Kč	2.465 Kč

Mimořádné sbírky v minulém měsíci:

21. 3.: pojištění kostelů a dalších církevních budov	7.400 Kč	1.570 Kč

Mimořádné sbírky v následujícím měsíci:

25. 4.: kněžský seminář a formace bohoslovců

Všem dárcům ať Pán Bůh odplatí.